

beert te zingen gaat dat lied door merg en been, omdat je aan je water voelt dat ze hun bestemming nooit zullen bereiken. Maar ze komen – in een gestolen, of liever ‘tijdelijk geleende’ auto – een heel eind. En in de koude mist van het Britse hooggebergte zijn er geen agenten of mietjes om agressie op af te reageren. De vier pubers (en de vader) zijn op zichzelf aangewezen. Het levert monumentaal mooie scènes op, stil, en met eenvoudige middelen zo indringend verteld dat *Wiseguys* recht uit het hart van de acteurs óns recht in het hart raakt. Geen seconde verslapt de aandacht van dit viertal, ze staan op scherp, het schakelen van het ene personage in het andere, van de ene stemming naar de volgende golf overrompelende gebeurtenissen – het is alles van een zeldzame hogeschoolklasse. Let wel: de acteurs koketteren geen moment met hun virtuositeit, het is alsof de stroom van het verhaal (inclusief de talloze geestige intermezzi) hen ter plekke invalt. In een droog, bijna als een

proces-verbaal gespeelde epiloog, verhaalt de verteller, Mike, ten slotte hoe het hemzelf en zijn maten verder verging. De wanhopige schreeuw van de nu aangepast levende jongen werkt in de aanpak van Michiel de Jong als een vuistslag, waarna wij als het ware kunnen opsodemieteren – het daverende slotapplaus (dat werkte als ontlading) werd daardoor bijna een anticlimax: wij kunnen het ook niet helpen, klappen is nu eenmaal de code, maar het liefst zou je momenten uit hun (letterlijk) verschrikkelijk mooie verhaal nog eens ‘terugspe-len’, nog een poosje bij hen in de buurt blijven. Spelers van levensgeschiedenissen waar je na afloop als toeschouwer bijna geen afscheid kunt en wilt nemen – dat was het eigenlijk.

★

‘Dit verhaal is al heel veel keer verteld. Maar nog nooit door ons.’ Deze lichte parafrasering op een zin uit de openingsmonoloog van *Ifigeneia, koningskind* (een Euripides-bewerking voor

kinderen uit 1989 door Pauline Mol) werkte indertijd als een bevrijding. De voorstelling (*Teneeter*, 1989, een regie van Liesbeth Coltof) is voor velen een ijkpunt in de historie van het Nederlandse jeugdtheater, juist door de verfrissende werking ervan. Stemmen van nu gaven nieuwe woorden aan een verhaal van toen. Inez Derksen was 22 jaar toen ze deze voorstelling zag, student aan de Amsterdamse regieopleiding toen. Daar ergens moet haar beslissing zijn gevallen: ook ik wil nieuwe beelden maken uit oude verhalen, ze door de filter van mijn tijd vertellen en laten zien. Aan kinderen. Nu is Inez Derksen 32 en kindertheatermaker. Haar meest recente voorstelling, *Mariken*, is zo’n oud verhaal, gebaseerd op het middeleeuwse toneelstuk *Mariëken van Nieuwmeghen* en op het prachtige jeugdboek dat Peter van Gestel in 1997 op basis van dit verhaal schreef. *Mariëken van Nieuwmeghen* uit het begin van de zestiende eeuw (spectaculair verfilmd door Jos Stelling en in 1967 door Hugo

Mariken - Inez Derksen, STIP-producties / Sanne Peper

